

Declaració del Corrent Social Cristià

La mort del papa Francesc. És hora de recuperar la cultura cristiana per a la política

La mort del papa Francesc ha fet evident una realitat: el caràcter global del seu lideratge essencialment moral i religiós. Ho acredita, per exemple, el fet que dirigents polítics d'entorns i formes de pensar tan diferents com Trump i Sánchez, Illa i Ayuso, hagin coincidit a establir tres dies de dol oficial per la seva mort. Volem recordar, tot i assumint les característiques específiques del pontificat de Francesc, que una cosa semblant va succeir amb la mort d'un altre papa que, amb caràcter poc habitual, l'Església Catòlica va declarar sant: **Joan Pau II**. I és que, juntament amb les singularitats de cada líder catòlic, els fets també demostren la força de la institució en el nostre temps, el seu caràcter de referent. No cal ser un expert en història per assenyalar que avui el papat té més força i projecció mundial que fa cent, dos-cents o més anys.

També es fa evident com susciten unanimitat les posicions papals enèrgicament favorables a **tota vida humana**: també la del ser humà engendrat, la dels pobres, els immigrants, els desposseïts, els danyats per la guerra, els descartats per la nostra societat. Una societat basada en el diner, les pulsions sexuals sense límits i l'egocentrisme, el culte al "jo" autoreferenciat que confon els desitjos propis amb drets. Així com els sistemes polítics —la majoria— que acullen aquestes desviacions de les dimensions humanes i de la seva realització plena (aquesta última frase no s'entén) Es proposa la següent:

Mentre els líders mundials fan públic el seu respecte per la contribució del papa Francesc a la societat, la majoria dels sistemes polítics acullen aquelles desviacions de la dimensió humana que l'aparten de la seva realització plena.

Veiem com a **Catalunya i Espanya** es guarden dies de dol per la mort de Francesc, però, al mateix temps, als carrers hi manquen nens mentre abunden els gossos que passegen acompanyats. En aquests mateixos carrers hi viuen i romanen soles cada cop més persones que no tenen res, mentre la llei que podria ajudar-les **dorm en els llimbs dels justos al Parlament de Catalunya**. Observem també com, en ple dol, Sánchez ordena incrementar la **despesa militar en 10.500**

millions, quan Francesc, en el seu últim text, llegit a la plaça de Sant Pere el diumenge de Resurrecció, clamava contra el rearmament. O com passen els mesos i els anys i **les ajudes promeses als malalts d'ELA no arriben**. Davant d'aquestes contradiccions, no podem sinó exclamar: *“Hipòcrites! Sou com els sepulcres emblanquinats als quals es refereix Jesús als Evangelis: menys dol i més fets!”*.

El gran reconeixement a Francesc posa sobre la taula un altre element: la **gran significació de la cultura cristiana** de la qual ell ha estat portador. **Richard Dawkins**, conegut ateu confés y autor de *El espejismo de Dios*, ha declarat recentment: *“No soc creient, però hi ha una distinció entre ser cristià creient i un cristià cultural. Estimo els himnes i les nades i em sento com a casa en l'ethos cristià; i crec que som un país cristià en aquest sentit”*. La seva estima per la cultura cristiana no implica adhesió a les creences espirituals, sinó al seu llegat ètic, artístic i social.

És precisament **aquest llegat i la seva aplicació a les lleis i a totes les polítiques públiques** el que volem reivindicar ara i aquí. La millor manera de viure junts en societat, la més fructífera i benvolent, és aquella en què la governança, la vida pública, l'educació, el nostre sistema de valors i virtuts col·lectives es fonamenten els principis essencials de la cultura cristiana, que tan bé ha expressat Francesc.

També **alertem sobre les conseqüències visibles** —grans danys personals i col·lectius— que patim cada vegada més com a resultat del rebuig a la veritat evident que el millor camí és la cultura cristiana.

Per això proposem a tota la societat —a les famílies, a les entitats de tota mena, i també als partits polítics que encara siguin capaços de reflexionar sobre les seves misèries i males pràctiques— que considerin assumir la cultura cristiana com a fonament i aplicació e totes les polítiques públiques, com a millor manera de servir al bé comú, que, en definitiva, és la finalitat real de l'acció política.

Si comparteixes aquest punt de vista i vols rebre més informació, clica [aquí](#).

Si vols adherir-te i així reforçar així aquesta proposta apunta't [aquí](#).

Corrent Social Cristià (El Corrent)

Barcelona, 6 de maig de 2025

Segueix-nos a:

